

(2)

บทโครงร่าง (Story Outline)

ภาพยนตร์ เรื่อง “ช่างมันเถอะ พระเจ้า” (Act of God)

ผู้เขียน: สุติน ชาวหินฟ้า โทร. 08 9644 1048

วัน เดือน ปี: 12 กันยายน 2554

ความยาวเรื่อง: 45 นาที

แนวคิดของเรื่อง (theme) : พระเจ้า กับ มนุษย์ ต่างก็มีจิตใจ มีอารมณ์ มีความรู้สึก แต่ต่างกันตรงที่ พระเจ้าไม่ต้องรับผิดชอบใน วิกฤตกรรมที่มนุษย์ก่อขึ้น

แนวภาพยนตร์ (genre) : แอคชั่น-แฟนตาซี (action-fantasy)

ประโยคหลัก (premise): อะไรจะเกิดขึ้น เมื่อพระเจ้า กับ มนุษย์ผู้เป็นข้ารับใช้ มีความเห็นไม่ตรงกัน ในการตัดสินใจพิพากษา ของคนสามคน ที่ขัดแย้งกัน

เรื่องย่อ (synopsis): นักโทษชายสองคน หลังพ้นโทษ กับ ต้องมาติดใจกันในทางชั่วสาว จนเป็นเหตุเกิดการไล่ล่ากันในสุสานรถเก่าๆ ทั้งสองต่อสู้กัน ฝ่ายเสียเปรียบหนีมาถึงหนทางตัน ไม่รู้จะให้ใครช่วย นอกจากอธิษฐานขอพระเจ้าให้ช่วยคุ้มครอง เมื่อพระเจ้า กับ มนุษย์ผู้หนึ่งซึ่งจะได้เลื่อนขั้นเป็นเทพ เห็นเหตุการณ์นั้น ต่างก็มีความเห็นขัดแย้งกันว่าจะช่วยดีหรือไม่ เพราะอะไร แต่ไม่ว่าพระเจ้า หรือ มนุษย์ ก็ไม่อาจลืมหืมตา และกรรม ของคนอื่นได้.

โครงสร้างเรื่อง (Plot Structure)

องค์ 1 เริ่มเรื่อง (5 นาที)

เหตุการณ์ การไล่ล่าชีวิต ในสุสานรถร้าง ระหว่าง ชายคนหนึ่ง กับ ชายนิรนามอีกคนหนึ่ง ระหว่างหลบหนี ชายนิรนามกำลังมองหาใครสักคน ที่พอจะเป็นที่พึ่งได้ โดยที่เขา也不知道 ช่างนอกนั้น ก็มีหญิงคนหนึ่ง กำลังวิ่งตามหาพวกเขาอยู่ เขาไม่ละความพยายาม เขาวิ่งหลบกระสุนไปด้วย และ สอดสายสายตาหาผู้ช่วยเหลือไปด้วย ปืนที่เขาถืออยู่ก็ไร้ประโยชน์ เพราะไม่มีกระสุนเหลืออยู่เลย และเมื่อวิ่งมาถึงมุมอับเป็นทางตัน เขาก็ทรุดตัวลงนั่ง พร้อมกับกล่าวอธิษฐาน ขอร้องให้พระเจ้าช่วย ด้วยภาษาที่ฟังไม่รู้เรื่อง พอตีบหนึ่งตรงนั้น มีรูปปั้นของพระเจ้าวางอยู่

...

พระเจ้าถึงกับผงะ เมื่อสายตาคู่นั้น บรรจบกับสายตาในรูปปั้นพอดี

ช่างๆ พระเจ้า มีมนุษย์ผู้หนึ่ง ยืนอยู่ใกล้ๆ

พระเจ้า: “นี่ถ้าเจ้า ประพฤติตัวแบบคนพวกนี้ เจ้าคงไม่มีโอกาส จะได้มายืนอยู่เคียงข้างข้าหรอกนะ”

มนุษย์: “ขอบคุณ ที่ท่านเมตตาตามนุษย์อย่างช้า”

พระเจ้า: “คุณคนพวกนั้นซี ทำอะไรกัน ช่างไม่เกรงใจพระเจ้าบ้างเลย ทั้งๆ ที่เคยกล่าวคำภักดีต่อหน้าข้า”

มนุษย์: “พวกเขาทำอะไรผิดอย่างนั้น รึ”

...

ภาพหนึ่งที่อุบัติขึ้นต่อหน้าพระเจ้าและมนุษย์ผู้นั้น มองเห็นประวัติความเป็นมาของชายสองคนนั้น

องค์ 2 ดำเนินเรื่อง (เวลา 35 นาที)

ชายคนแรกชื่อ **แมน** คนที่สองชื่อ **หลุยส์** พวกเขาทั้งสองคน เคยติดคุกในเรือนจำแห่งหนึ่ง อยู่แดนเดียวกันมาหลายปี หลุยส์ ติดคุกคดีพนัน แหกคุกและถูกจับกลับเข้ามาใหม่ ส่วน แมน ติดคุกคดียกยอกทรัพย์สินของธนาคาร พวกเขาสาบานจะเป็นเพื่อนรักกัน พวกเขาเคยผ่านพิธีรับศีลในคุกมาด้วยกันทั้งคู่ เวลาผ่านไป พวกเขาช่วยกัน ร่วมดื่ม และรักกันเหมือนพี่น้อง แมน มักเล่าเรื่องราวของเขาให้เพื่อนฟังอยู่บ่อยๆ เขารักภรรยาของเขามาก ตั้งแต่พลัดพลากจากกัน ก็ไม่สามารถติดต่อกันได้อีกเลย เขาบอกกับเพื่อนว่า เมื่อพ้นโทษออกไป เขาจะต้องรีบไปหาภรรยาก่อนเป็นลำดับแรก ส่วน หลุยส์ ชอบเลี้ยงโชคไปเรื่อยๆ ไม่มีหลักแหล่งแน่นอน

หลุยส์ พ้นโทษก่อน แต่เขาก็กังเลือกทางเดินชีวิตที่วนเวียนอยู่กับปากประตูคุก เขาได้รับการติดต่อให้คุมบ่อนการพนันชื่อตั้งแห่งหนึ่ง และ คอยติดตามทวงหนี้ให้แก่เจ้าพ่ออิทธิพล ทำให้เขามีเงิน และซื้อปืนไว้ติดตัว 1 กระบอก ต่อมาเขาไปติดพันกับหญิงหม้ายผู้หนึ่งในบ่อน ชื่อ **หลิว** เธอเป็นคนจ่ายหนัก และดื่มจัด ไม่มีใครรู้ว่าเธอไปเอาเงินมาจากที่ไหน ในที่สุดเขาและเธอ ก็ตกลงได้เสียเป็นผัวเมียกัน

ไม่นาน แมน ก็พ้นโทษจากคุก เขากลับบ้าน และตรงไปหาภรรยาทันที

เมื่อเขาเข้าไปในบ้าน เขาเห็น ภรรยาของเขา ซึ่งก็คือ หลิว กำลังสนทนากับชายผู้หนึ่ง เขาแทบจะเป็นบ้าเมื่อชายผู้นั้นคือ หลุยส์ ที่สาบานเป็นเพื่อนกันตั้งแต่อยู่ในคุก เขาโกรธมาก หลิวเองก็ตกใจไม่น้อย ถึงกับอุทานว่า แมนตายไปแล้ว แต่แมนไม่ฟังคำอธิบายใดๆ ทั้งสิ้น เขาหายไปในบ้านสักครู่ ค่ำเป็นลูกของ ตรงเข้าหาเพื่อนทันที แต่หลุยส์ไวก่อน รีบหลบไปก่อน ก่อนที่จะยิงต่อสู้กันในสุสานรถเก๋ารกร้าง แต่หลุยส์เป็นฝ่ายถอยเสียมากกว่า เพราะปืนกระบอกเล็กกว่า

นั่นแหละ คือสาเหตุที่ทำให้เขาต้องถูกไล่ล่า

...

มนุษย์: “แต่ว่า ท่านจะไม่ให้โอกาสพวกเขากลับตัวเลยรึท่าน”

พระเจ้า: “มันจะมีประโยชน์อะไร กับคนตลบตะแลงพวกนั้น เจ้าไม่เห็นพฤติกรรมในคุกของพวกมันรึ”

ภาพ แมน กับ หลุยส์ ปรากฏขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ก่อนนอนทุกคืน พวกเขาจะสวดมนต์ และขอพร จากพระเจ้าทุกครั้ง

พระเจ้า: “นั่นมันหลอกดวงข้าชัดๆ เจ้าไม่เห็นรึไง”

มนุษย์: “หนอย มันบังอาจนัก ที่กล้าหลอกพระเจ้าอย่างท่าน”

พระเจ้า: “ใช่แล้ว คุณ มันบอกว่าจะบูชาข้า จะศรัทธา เชื่อมันในตัวข้า แต่แล้ว พวกมันก็โกหก กลับไปทำในสิ่งที่ข้าไม่ชอบใจ ทำในสิ่งที่ข้าห้ามไม่ให้ทำ แล้วจะไม่ให้ข้าเจ็บใจได้อย่างไร มันโกหกสิ้นดี”

...

หลิว วิ่งกระหืดกระหอบ มาถึงตรงทางเข้าสู่สนามรบนั้น เสียงปืนดัง ทำให้เธอวิ่งตามเข้าไปข้างใน หลุยส์กับแมน ยิงปืนต่อสู้กัน กระสุนปืนของหลุยส์ วิ่งเฉียดรูปปั้นพระเจ้าไป จนทำให้พระเจ้าถึงกับผงะ เล็กน้อย แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น บรรยากาศการสนทนายังคงดำเนินต่อไป

...

มนุษย์: “แล้วท่านจะทำอย่างไร กับคนพวกนี้ล่ะท่าน”

พระเจ้า: “ข้ารู้ จะทำอะไรพวกมันได้ จะสาปแช่ง ก็ไม่ใช่หน้าที่ของข้า ”

มนุษย์: “อ้าว ท่านเป็นถึงพระเจ้า ก็ใช้อิทธิฤทธิ์ที่ท่านมี ลงโทษพวกเขาสิ”

พระเจ้า: “เจ้าไม่รู้อะไรอีกแล้ว ข้าไม่มีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ อย่างที่พวกเจ้าเข้าใจหรอก ข้าเองถูกกำหนดให้เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งเมตตาต่อมวลมนุษย์ แล้วข้าจะสาปแช่งพวกเขาได้อย่างไร”

มนุษย์: “ที่ท่านเป็นผู้สร้างทุกอย่างบนโลกนี้ ทำไม ท่านจะสร้างกฎหรือบทลงโทษผู้กระทำผิด ไม่ได้ เชียวหรือ”

พระเจ้า: “ไม่ได้”

มนุษย์: “ทำไมล่ะ”

พระเจ้า: “เจ้าอย่าลืมสิ ข้าสร้างทุกอย่างได้ก็จริง แต่มีอยู่สิ่งหนึ่ง ที่ข้าไม่ได้สร้าง แต่มันมีของมัน ก่อนที่จะมีข้าเสียอีก”

...

บรรยากาศการต่อสู้ของ หลุยส์ กับ แมน ยังคงดำเนินต่อไป หลุยส์ คว่าป็นยิงไปที่ แมน แต่แมนไวกว่า ปัดปลายกระบองปืนให้พ้นไป กระสุนวิ่งผ่าเข้าไปวงสนทนา ระหว่างพระเจ้า กับ มนุษย์ จนทำให้ท่านทั้งสอง ต้องรีบหลบวิถีกระสุน แต่ก็ยังไม่เลิกถาในการโต้เถียงกัน

...

มนุษย์: “อะไรล่ะท่าน”

พระเจ้า: “ก็เจ้าซาตาน นะสิ มันเที่ยวใช้เวทมนต์ ชูบังค้ำให้คนพวกนั้น สบายได้คำบัญชาของมัน จนข้าเองก็ทำอะไรไม่ได้ เจ้าไม่เห็นรี”

มนุษย์: “อ้าว ท่านไม่ได้สร้าง ซาตานหรอกหรือ”

พระเจ้า: “เจ้าจะบ้าไร้เงา พระเจ้าอย่างข้า ไม่ง้ออย่างที่เจ้าคิดหรอก มีรี ข้าจะสร้างผู้ที่เป็นครีตุมมาเพื่อทำลายข้า เจ้านี้ ช่างไร้เหตุผลลึนคี่”

มนุษย์: “ข้าขออภัย ในฐานะผู้ค้อยปัญญา”

...

การต่อสู้ ยังคงดำเนินต่อไป คราวนี้ ดูเหมือน หลุยส์ จะถึงตาจน เขาวิ่งหลบกระสุนไปด้วย และ สอดถ่ายสายตาหาผู้ช่วยเหลือไปด้วย ปืนที่เขาถืออยู่ก็ไร้ประโยชน์ เพราะไม่มีกระสุนเหลืออยู่เลย และเมื่อวิ่งมาถึงมุมอับเป็นทางตัน เขาก็ทรุดตัวลงนั่ง พร้อมกับกล่าวอ้อนวอน ขอร้องให้พระเจ้าช่วย ด้วยภาษาที่ฟังไม่รู้เรื่อง

แมน ได้ที่เสียงปืนไปที่ หลุยส์ หัวจะสังหาร

...

มนุษย์: “ว่าแต่ ท่านจะทำอย่างไรต่อไป กับพวกคนชั่วช้านั้นละ”

พระเจ้า: “เจ้าไม่ต้องกังวลไป ข้ามีวิธี”

มนุษย์: “วิธีอะไรหรือ ท่านพอจะบอกได้ไหม”

พระเจ้า: “เจ้าเอาหูมาใกล้ๆ ข้าซิ ข้าจะบอกให้”

...

หลิว วิ่งตามมาถึงจุดตั้งเครื่องพดตี เห็นว่าหลุยส์ เป็นฝ่ายเสียเปรียบ ระหว่างนั้น มือของเธอกำรูปพระเจ้าที่ห้อยอยู่ในสร้อยคอไว้แน่น และอธิษฐานบางอย่าง ส่วนอีกมือถือรูปของเธอที่ถ่ายกับแมน ตอนซีวิตยังหวานชื่น ภาพความสุขของหนุ่มสาว ปรากฏขึ้นเพียงชั่วคราว ทำให้หลิวคิดแก้ไขสถานการณ์ ขณะที่แมนเดินถือปืนเล็งไปที่หลุยส์ เธอลุกขึ้นพูดหวานล่อมิให้แมนไว้ชีวิตหลุยส์ โดยอ้างเหตุผลเรื่องบาป วิบากกรรม และ นรก

...

มนุษย์: “อ้อ ข้าเข้าใจแล้ว แหมท่านนี่ ช่างมีปัญญายอดเยี่ยมจริงๆ”

พระเจ้า: “ก็แน่ละซิ ข้าเป็นถึง พระเจ้า มีรีจะคิดแผนคี่ๆ ไม่เป็น”

มนุษย์: “แต่ข้าชักไม่แน่ใจเหมือนกันว่า แผนของท่าน จะได้ผล”

พระเจ้า: “เจ้าไม่เชื่อข้าใช่ไหม นี่เจ้า ไม่ศรัทธาในพระเจ้าอย่างข้าหรือ”

มนุษย์: “ไม่ใช่อย่างงั้นหรอก ข้าไม่ได้คิดอย่างที่ท่านเข้าใจ”

พระเจ้า: “แล้วมันยังงั้ ที่ว่าเจ้าคิดไม่เหมือนอย่างที่ข้าเข้าใจ”

มนุษย์: “ก็... เออ... ก็... ก็ท่านไม่มีอิทธิฤทธิ์ ไม่มีปาฏิหาริย์ใดๆ ที่จะไปบังคับ หรือลงโทษ ถ้าพวกคนชั่วเหล่านั้น ไม่ทำตามที่ท่านสั่ง”

พระเจ้า: “ไม่จำเป็น ข้าไม่จำเป็นต้องใช้ปาฏิหาริย์ หรืออำนาจใดๆ ไปบังคับหมู่เชื้อพวกเขาหรอก”

มนุษย์: “นี่ถ้าท่าน ไม่คิดจะลงโทษคนพวกนั้น ก็จะทำให้เขาได้ใจ ลงมือทำในสิ่งที่ชั่วช้าเลวทรามมากยิ่งขึ้น พอชาวบ้านเดือดร้อน ท่านจะว่ายังไง ท่านรับผิดชอบไหวรี”

พระเจ้า: “เจ้าคิดให้ดีๆ ทุกคน ต่างก็มีกิเลสตัณหา ด้วยกันทั้งนั้น คนพวกนี้แหละจะแย่งชิง เช่นฆ่ากันเอง โดยที่ข้าไม่ต้องทำอะไร ให้เสียความเป็นพระเจ้า”

มนุษย์: “หมายความว่า ท่านจะอยู่เฉยๆ ปล่อยให้ทุกอย่างแก้ปัญหาของมันเอง อย่างงั้นรี”

พระเจ้า: “ก็ใช่ะสิ”

...

หลิว เห็นว่าแมนยังลังเลอยู่ เธอจึงตัดสินใจ เดินเข้าไปยืนขวางทางปิ่น ระหว่าง แมน กับ หลุยส์ คราวนี้เธอพูดจริงจัง โดยไม่สนใจในความรู้สึกของหลุยส์ เธออ้อนวอนและให้เหตุผลแก่แมนว่า หลุยส์เป็นผู้ชายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเธอเพียงชั่วคราว เธอไม่คิดจริงจังอะไร และพร้อมจะคืนดีกับแมน เธอไม่อยากจะเขากลับเข้าไปในคุกอีกด้วยเหตุฆ่าคนตาย ให้ปล่อยหลุยส์ไปเถอะ

แมนคิดหนัก ตัดสินใจไม่ถูก นี่ก็เมีย นั่นก็เพื่อน คุกก็กลัว แค้นก็แค้น แต่คำสาบานก็ยังคำคอกอยู่

...

มนุษย์: “นี่ท่าน... ถ้าท่านปล่อยให้ปัญหาทุกอย่างมันคลี่คลายเอง คนเลวก็ปล่อยให้มันทำเลวต่อไปเรื่อยๆ แล้วคนดีๆ อย่างพวกข้าล่ะ ไม่เดือดร้อนกันไปใหญ่รี พวกข้าและญาติๆ จะอยู่กันยังไง ท่านไม่คิดหรือรีว่า ชีวิตของพวกข้าจะปลอดภัยหรือไม่ แล้วทรัพย์สินอีกล่ะ ถ้าท่านไม่ยอมทำอะไรเลย นี่นะหรือ พระเจ้า ท่านเป็นพระเจ้าประสาอะไรกัน ที่ปล่อยให้ทุกอย่างมันตัดสินใจกันเอง”

พระเจ้า: “เจ้าอย่าเพิ่งหวั่นเสีย ต่อว่าข้าให้เสียหายอย่างงั้นสิ เจ้ามนุษย์ผู้โง่งง”

มนุษย์: “ข้านะรี โง่งง ท่านต่างหาก ที่ไร้ปัญญา ไร้ซึ่งอำนาจ ดีแต่พูด ปล่อยให้พวกคนดีๆ อย่างข้า ต้องระส่ำระสายด้วยตนเอง ทั้งๆ ที่ปัญหาเหล่านั้น ข้าไม่ได้เป็นคนสร้าง แต่พวกคนเลวๆ พวกนั้นต่างหาก ที่เป็นคนก่อ ท่านก็เห็นนี่ แต่ท่านไม่คิดที่จะทำอะไรเลย มันหมายความว่ายังไง”

พระเจ้า: “เจ้าอย่ามาต่อเถียงกะข้านะ พระเจ้าจะช่วยเฉพาะผู้ที่ช่วยตัวเองได้เท่านั้น”

มนุษย์: “ก็เพราะยังงั้นะสิ พระเจ้าอย่างท่าน จึงไม่น่าจะมีประโยชน์”

...

แมนรู้สึกโกรธแค้นและอึดอัด เขาระบายความรู้สึกต่างๆ นานา ตัดพ้อต่อว่าหลิว ที่ไม่รักตน ไม่ซื่อสัตย์ต่อตัว ส่วนหลุยส์ก็กลายเป็นเพื่อนทรยศ แม้ว่าหลุยส์จะอ้างเหตุผลว่า เขาไม่รู้ และไม่ตั้งใจจะหักหลังเพื่อน แต่อารมณ์ของแมน ได้พุ่งมาถึงจุดแตกหัก หลุยส์กลัวมาก อ้อนวอนอธิษฐาน ขอให้พระเจ้าคุ้มครอง

...

พระเจ้า: “เจ้าคิดดูให้ดีๆ ถ้าข้าช่วยมนุษย์ทุกคน แต่มนุษย์ไม่รู้จักช่วยตัวเอง มันจะมีประโยชน์อะไร”

มนุษย์: “อ้อ ท่านหาว่า มนุษย์ผู้ฉลาดอย่างพวกข้า เขาเปรียบพระเจ้าอย่างท่าน อย่างงั้นรี วันๆ เขาแต่รอความช่วยเหลือจากพระเจ้า”

พระเจ้า: “ไม่ใช่อย่างงั้น เจ้าเข้าใจผิด ข้าหมายถึงว่า หากพวกเจ้าไม่รู้จักช่วยตัวเอง ไม่สามัคคีกัน จ้องแต่จะเอาเปรียบซึ่งกันและกัน ไม่รู้จักให้อภัย ริษยา อาฆาตกันไม่หยุดหย่อน นั่นแหละ ปัญหาที่พวกเจ้าก่อกันขึ้นมาเอง พระเจ้าไม่เกี่ยวข้องด้วย แต่พอมมีปัญหา พวกเจ้าก็แหกปากขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ใครกันแน่ ที่เป็นฝ่ายเอาเปรียบ”

มนุษย์: “ตกลง พระเจ้ามีสองมาตรฐานใช่ไหม”

พระเจ้า: “อะไรของเจ้า”

มนุษย์: “ก็ท่านจะเลือกช่วยเฉพาะคนที่ช่วยตนเองได้แล้วไง ส่วนคนอื่นพวกหนึ่ง ท่านกลับปฏิเสธ นี่มันสองมาตรฐานชัดๆ”

พระเจ้า: “อะไรของเจ้าอีกล่ะ ข้าไม่เข้าใจ”

...

เสียงปี่ดังขึ้นอีกครั้ง หลังเงียบหายไปนาน พระเจ้าถึงกับผงะ เมื่อหันไปมองเหตุการณ์ข้างล่างนั้น

องค์ 3 ท้ายเรื่อง (เวลา 3 นาที)

หลิว ถูกยิง นอนแน่นิ่งจมกองเลือด ห่างออกไป หลุยส์นั่งกุมหัว เจริญร้องขอชีวิต ขณะที่ แมนยืนมองดูเหตุการณ์ ด้วยความพอใจในสิ่งที่ตนตัดสินใจทำลงไป จากนั้น เขาก็เดินจากไปพร้อมกับปืนในมือ

พระเจ้าและมนุษย์ รู้สึกงุนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่คิดว่าเรื่องมันจะจบลงแบบนี้

...

แมน กับ หลุยส์ นั่งดื่มเหล้าด้วยกัน ในร้านเหล้าแห่งหนึ่งอย่างมีความสุข จากบทสนทนาของพวกเขา ทำให้รู้ว่า เขาสองคนร่วมกันกำจัดหลิว หญิงแพศยาลงเสียได้ เพราะไม่อย่างนั้น ทรัพย์สินที่แมนยกยอกจากธนาคารมาได้ คงถูกเธอถลุงหมดแน่ๆ หลุยส์ก็เห็นด้วย ขึ้นอยู่กับนางนี่ต่อไป คงต้องหมดตัวเช่นกัน

จบ.